

DIUMENGE IV DE PASQUA (A)
Homilia del P. Manuel Nin, monjo de Montserrat
13 d'abril de 2008
Ac 2,14.36-41; 1Pe 2,20-25; Jn 10,1-10

Beneït sigui el nostre Déu en tot temps, ara i sempre i pels segles dels segles. Amén.
Estimats germans, en la joia de la celebració del Senyor ressuscitat d'entre els morts, Ell mateix ens ha convocat aquest diumenge, la seva Pasqua, per celebrar els Sants Misteris, per escoltar la seva Paraula, per participar al seu Cos vivificant i a la seva sang preciosa.

Les lectures que acabem d'escoltar, dels Fets, de la 1Pe i de l'evangeli de Joan, ens han anunciat la resurrecció del Senyor, la seva victòria sobre el pecat i i la mort. En els Fets, per boca de Pere, hem sentit una proclamació molt clara del misteri de la nostra fe: "Aquest Jesús, que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies". Pere, l'Església no ens ha predicat: "Aquest Jesús, que vosaltres vau crucificar, tingueu-lo com a Messies, pot ser un Messies, un de tants que han passat pel món fent el bé... Pere ens ha anunciat: "Déu l'ha constituït Senyor i Messies".

Encara a la segona lectura, Pere ha centrat, sempre al voltant del misteri de la creu, la fe que celebrem, que vivim com a cristians: "Crist patí per vosaltres... a la creu ell portà les nostres culpes... heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià...".

Finalment l'evangeli, amb les imatges del pastor, del ramat i de la cleda, ha proclamat també el misteri central de la nostra fe: és, i només, a través del Senyor ressuscitat, que tenim entrada en el Regne. "Jo sóc la porta", ens ha repetit fins a dues vegades el Senyor a l'evangeli. És a través de la meua persona i del meu evangeli que podreu tenir la vida i tenir-la en abundància.

Què voldrà dir aleshores per a nosaltres cristians, proclamar amb fe la resurrecció del Crist; què voldrà dir entrar en el Regne a través del Crist, en la fidelitat al seu evangeli?

En primer lloc saber que ell ens crida cadascun pel nom, que coneix cadascun pel seu nom, que camina davant nostre. A l'Orient cristià, quan el sacerdot dóna la comunió del cos i de la sang del Crist a cada fidel, en pronuncia el nom, el nom que aquell fidel va rebre al baptisme i que és el nom amb el qual el Senyor ens coneix: "el servent de Déu... rep el preciós i sant cos i sang del Crist per a remissió dels seus pecats i la vida eterna". En qualsevol tradició cristiana per tant, d'Orient i d'Occident, s'esmenti o no el nom del fidel, en acostar-nos a rebre els sants Dons, no som una fila anònima que s'apropa a quelcom de més o menys impersonal... sinó que som una comunitat de fidels cristians batejats, coneguts i estimats cadascun pel seu nom que ens movem, que caminem per a rebre el cos i la sang d'Aquell que confessem com a vivent i vivificant.

Què voldrà dir per a nosaltres cristians, proclamar amb fe la resurrecció del Crist; què voldrà dir entrar en el Regne a través del Crist, en la fidelitat al seu evangeli?

En segon lloc voldrà dir que reconeixem la seva veu. I reconèixer la seva veu voldrà dir per a nosaltres acceptar, acollir la paraula del seu evangeli, acollir la seva gràcia salvadora que ens ve en la vida de l'Església, pels sacraments dispensadors de gràcia i de vida en Crist; que ens ve pels germans, sacrament de l'amor del Crist mateix. I acceptar i acollir la paraula del seu Evangeli no serà sempre fàcil, perquè és una Paraula sí d'amor, de benvolença, de consol, però també és una paraula que ens demana, que ens exigeix, el perdó, la reconciliació, i que és el que ens fa realment cristians. Podrem fer, dir, portar a terme tantes coses; si la paraula de perdó i de reconciliació de l'evangeli no guia tota la nostra vida, serem un més de tants moviments de bona voluntat i de solidaritat, però el missatge de la creu potser no haurà tocat encara el nostre cor.

Una antiga història d'un monjo del desert de l'Egipte reconta que el diable l'anà a trobar i li preguntà quin sentit tenia la vida que aquell monjo duia a terme. El monjo li digué: dejuno quatre dies a la setmana; a la qual cosa el diable respongué: nosaltres dimonis no mengem mai... El monjo afegí: prego i vetllo més de la meitat de la nit; a la qual cosa el diable respongué: nosaltres dimonis no

dormim mai... Finalment el monjo afegí: quan em peguen en una galta, presento l'altra; a la qual cosa el diable digué només: això no ho podem fer; has vençut.

Giorno della risurrezione! Irradiamo gioia per questa festa solenne e abbracciamoci gli uni gli altri. Chiamiamo fratelli anche quelli che ci odiano: tutto perdoniamo per la risurrezione, e poi acclamiamo: Cristo è risorto dai morti, con la morte ha calpestato la morte, ed ai morti nei sepolcri ha elargito la vita.

Le parole di Giovanni Damasceno della notte di Pasqua riecheggiano ancora nelle nostre orecchie e dovrebbero riecheggiare nei nostri cuori. Il Signore risorto, che ha calpestato la morte, rinnova i nostri cuori oggi giorno in cui siamo da lui resi degni di ascoltare la sua Parola, di lasciarla annidare nei nostri cuori. Chiediamo con fede a Lui, il vincitore dalla morte e vivente nella sua Chiesa, che ci faccia il dono di saper ascoltarlo ogni giorno, affinché diventi lui l'unico Signore della nostra vita.

A Ell, el Senyor ressuscitat, la glòria, juntament amb el Pare i l'Esperit Sant per sempre. Amén.